Βίος Απαρηγόρητος (Κώστας Ε. Τσιρόπουλος)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 27 Μαΐου, 2008

Ο άνθρωπος πλάστηκε ως παρεπίδημος του κόσμου αυτού. Και ακριβώς, η τραγική ετούτη πραγματικότητα συνιστά την ριζική του έγνοια, τον ακοίμητο καημό του: όπως και να ζήσει, όσα κι αν δημιουργήσει, όλα μια μέρα θα τα αφήσει για να ξαναβυθισθεί στο χώμα από όπου προήλθε. Στην συγκλονιστική του, ωστόσο, απορία για ποιο σκοπό πλάσθηκε, για ποιο σκοπό ζει και ποιον σκοπό υπηρετεί αποχωρώντας από τον κόσμο, μόνο η θρησκεία δίδει ολοκληρωτική απόκριση. Και μόνο ο Χριστός αποκάλυψε πως το έργο της Δημιουργίας ήταν και παραμένει το έργο Αγάπης του Θεού. Μιας Αγάπης που υπερβαίνει το νου, που συνιστά τον μυστηριώδη ρυθμό της ύπαρξής μας ως Ανθρώπων.

Αυτό τον ρυθμό, τον άγιο ρυθμό, συνέλαβε εδώ και αιώνες η Ευρώπη βιώνοντας την χριστιανοσύνη της με τρόπους λατρευτικά ενθουσιαστικούς, διότι λειτούργησε μέσα στο πρόσταγμα του Μυστηρίου που ψυχώνει ολόκληρη την Δημιουργία, και τον Ανθρωπο τελικά. Μέσα στο πρόσταγμα της διαδρομής, της μετάβασης από τον κόσμο ετούτο των αισθήσεων στον κόσμο του πνεύματος, τον υπεραισθητό, που συνιστά τον ακήρατο κόσμο της Βασιλείας του Θεού.
Αυτή την άγια προσδοκία η Ευρώπη άρχισε να την προσβάλει και τελικά, να την ποδοπατάει, άλλοτε με Σταυροφορίες, άλλοτε με Ιερές Εξετάσεις, και στον περασμένο αιώνα με φριχτούς πολέμους χριστιανών κατά χριστιανών. Κι αιφνίδια, ένιωσε η Ευρώπη να χάνει την αθάνατη, ιερή πνοή της, είδε τον Ανθρωπο να εξευτελίζεται, να ποδοπατείται, να εκμηδενίζεται, τον πολιτισμό της ως κανόνα συμπεριφοράς και ζωής να θρυμματίζεται και να ανακύπτει από τα φριχτά ερείπια του 20ού αιώνα το δυσπερίγραπτο σκιάχτρο του Μηδενισμού. Αυτού του τραγικού κενού, που άδειασε τον Ανθρωπο, άδειασε την ζωή καταντώντας την αναιτιολόγητη, άδειασε τον πνευματικό πολιτισμό, άδειασε και την ιστορία ολόκληρη. Και οι πολίτες του ευρωπαϊκού 21ου αιώνα βιώνουν έναν βίο αναιτιολόγητο, **απαρηγόρητο**, μιαν ύπαρξη πλασμένη τελικά για τον θάνατο, όχι για την ζωή.
Και τί απόγινε η ζωή χάνοντας τον ιερό της σκοπό που της ενέπνεε ο Θεός; Κατακλύστηκε από υλικά αγαθά, από μηχανές, από διασκεδάσεις που επιδιώκουν ν' αποσπάσουν από τον ερημωμένο Ανθρωπο την τραγική έγνοια του θανάτου του, ως αναπότρεπτου καθήκοντος του υπάρχειν. Η αδιόρατη αλλά στυγνή και τυραννική συνωμοσία κατά της Ιερότητας του Ανθρώπου που ονομάστηκε «**καταναλωτική κοινωνία**» παλεύει να αποσπάσει την προσοχή του θνητού από την θνητότητά του, να τον πείσει για την μηδαμινότητά του και για την μηδενικότητα και του κόσμου, και την δική του, να εξανεμίσει την ιερότητα του προσώπου του και να ρίξει τον άνθρωπο στα απορρίματα ενός αιώνα που ήλθε λατρεύοντας τον Μηδενισμό.

Μέσα σ' ετούτη την οδυνηρά ασφυκτική κατάσταση του νέου αιώνα, είναι ανάγκη ζωής ή θανάτου να ορθωθεί και πάλι η αγία Εκκλησία του Χριστού και υψώνοντας και πάλι την αλήθεια της Αγάπης, να εξορκίσει το βασίλειο της μηχανής, τον παροξυσμό της κατανάλωσης, το θράσος του μηδενισμού που απειλεί να θρυμματίσει την Δημιουργία του Θεού —και τον Ανθρωπο ως εικόνα Θεού, ως Υπόμνημα Θεού, ως ταξιδιώτη του κόσμου ετούτου, με προορισμό να υπερβεί τα εγκόσμια για να επιζήσει αιώνια. Ο Ανθρωπος, τελικά, είναι ένα Μυστήριο, **δεν είναι ένας αριθμός**. **Και μια κοινωνία που μετρά νυχθημερόν, κοινωνία αριθμηστική, υπηρετεί τον θάνατο. Αν όμως ο Ανθρωπος υπηρετεί με τον λυσσαλέο καταναλωτισμό τον θάνατό του, τότε, ποιό νόημα δίδει στην ζωή του;**

Ιδού που, τελικά, ανακύπτει το τραγικό αίτημα να νοηματισθεί και πάλι ο Ανθρωπος, να νοηματισθεί και ο βίος του. Για να νικηθεί, τελικά, ο Χρόνος ο τυραννικός με την Ανάσταση.

(Πηγή: «ΕΥΘΥΝΗ» Απρίλιος 2008)

ΑΛΛΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ:

Το Διεφθαρμένο Μάτι

Ο άνθρωπος ως προσκυνητής

Λόγος περί ευτυχίας

Ο καημός της ομορφιάς

Η ευφυία ως κίνδυνος

Οι ευσεβοφανείς

Η μαρτυρία του ανθρώπου

Ανάγνωση του Κατά Ματθαίον Ιερού Ευαγγελίου (Κώστας Ε. Τσιρόπουλος)